Radu Mihai

Testamentele politice

ale lui ION ANTONESCU şi CORNELIU ZELEA CODREANU

Singur (Doamne, doar Tu eşti fără de păcat

(După părerea mea, nu sunt nici antisemit şi nici fitosemit; nici xenofob şi nici xenofil; nici favorabil legionarilor şi nici împotriva [or; nici projintonescu şi nici în contra sa; nici şovin şi nici renegat.

^Mărturisesc, alături de apostoli, că „singur (Doamne, doar Tu eşti fără de păcat" şi îmi repugnă organic atât să ridic în slăvi, cât şi să arunc anatema.

Şi-aceasta cu-atât mai mult când este vorba de personalităţi şi de evenimente istorice asupra cărora am deplina conştiinţă a nedesăvârşirii cunoaşterii mele.

Cred nestrămutat în partea sublimă a sufletului fiecăruia dintre noi şi credinţa aceasta este primul şi ultimul gând care m-a îndemnat să redactez această restituire morală.

Ion Antonescu. LUMINII (DIN NOI

(testamentulpolitic al Mareşalului Ion JLntonescu, redactat cu înseşi cuvintele acestuia, prin asamblare logică de idei citate – pentru fluidizarea lecturii, fără ghilimele – din scrierile: „îndemnuri româneşti" şi „Către români") raţi dragi şi încercaţi, Cugete risipite, vetre stinse şi trădate, Români smulşi dinglia sfinţită cu sudoarea muncii strămoşeşti, Vouă, vă închin toată durerea şi toată nădejdea mea.

De două zeci de veacuri stăm înfipţi şi neclintiţi în stâncile Carpaţilor, după cum de două zeci de veacuri stă Traian înfipt şi neclintit în stânca Romei.

Ca şi columna lui Traian suntem unde am fost şi rămânem unde suntem. Istoria noastră oferă un spectacol unic: am păstrat intacte trăsăturile caracteristice ale rasei latine. Acelaşi lucru se întâmplă şi cu graiul nostru, care este unul şi acelaşi din Maramureş şi până la Timoc. Şi veşnic am

rămas hotar şi temelie de civilizaţie în contra tuturor dărâmătorilor şi a tuturor cotropitorilor.

Aceasta a fost legea noastră. De aici vine mândria noastră tăcută, în faţa cotropirii ca şi în faţa prieteniei.

N-am răspuns la sălbăticie cu violenţă. N-am urât niciodată. N-am privit cu trufie închipuită şi gălăgioasă înjurul nostru ca să ne ascundem slăbiciunile.

Învingători, nu am lovit în învinşi. Viaţa, drepturile şi bunurile învinsului au fost de noi totdeauna respectate.

Omula fost pentru noi om, chiar când am suferit de ura şi de apăsarea lui.

De aceea nu ne-am înnecat durerea în mândrie, iar din revoltă ne-am făcut noi temelii de viaţă.

N-am atacat niciodată pe nimeni.

Poporul românesc n-a lovit niciodată prin spate şi nu şi-a dezlănţuit niciodată cuvântulsau faptafără măsură. 8

Poporul românesc n-a cotropit niciodată un pământ străin şi n-a atins nici o brazdă fără drept şi fără luptă.

Pentru el, cuvântul a fost totdeauna sfinţit. Şi el a ştiut răspunde de veacuri la prietenie, cu frăţietate şi la înţelegere, cu recunoştinţă.

Din cauza influenţelor politicianismului, a ignorării pericolului şi a nepăsării care caracterizează naţia, minoritarii au pătruns în tot aparatul statului şi au reuşit să se infiltreze, în cantitate considerabilă, pe treptele cele mai înalte ale conducerii.

De aici, fără să o arate şi lucrândca nişte adevărate termite, cu metodă şi întotdeauna perfid, sapă necontenit la temelia statului1.

1 Este una dintre cele mai periculoase cauze, fiindcă este invizibilă şi nepipăibilă, a dezorganizării, a haosului şi a regimului în care ne sbatem. Fiindcă, de pildă, cum putem să ne explicăm faptul evident că instituţii ca Poşta, Căile Ferate, Finanţele, care înainte constituiau nu numai fala noastră, dar serveau de multe ori drept exemplu ţărilor cu alt trecut şi cu altă vechime, astăzi sunt în halul în care sunt.

Au pierdut Românii, toţi Românii, dintr-o dată calităţile de care au dat dovadă când erau apreciaţi pe baza rezultatelor şi acţiunilor lor, ca buni organizatori, patrioţi, energici, cinstiţi, pricepuţi, devotaţi serviciului etc. etc.?

Este cu putinţă aceasta?

Desigur că nu.

Cercetând însă structura organismului nostru de stat şi meditând profund asupra lui găsim deslegarea enigmei.

Într-o documentată lucrare întocmită la Marele Stat Major, se poate vedea cât de mare este cangrena care roade organismul nostru în această privinţă. Sunt instituţii şi regiuni în care ne-am transformat, în ceea ce priveşte aparatul conducător, din majoritari în minoritari.

Aşa se face că, în loc ca reformele sociale să însemne începutul unei ere a renaşterii naţionale, ele au fost folosite de guverne şi partide numai pentru a crea o pătură superioară artificială.

Patriotul, omul elitei şi al cinstei, a fost înlocuit în viaţa pub lică prin demagogi superficiali şi înşelători. Ne-am frânt puterea, ne-am slăbit cugetulşi ne-am sleit minţile în lupte fratricide pentru ideologii, în desbinări stupide, în bârfeli odioase, în vrajbe dureroase şi în apucături neomenoase.

De aceea, ştiu că tu, sătean trudit n-aiplug şi n-ai haine; că fierul plugului e scump pentru punga ta goală şi bumbacul nu-ţi ajunge ca să-ţi îmbraci copiii, că pământul ţi-a rodit puţin şi gurile casei tale sunt multe.

Ştiu că tu meşteşugar chinuit nu-ţi poţi îndestula nevoile cu greulmuncii tale; că râvneşti să nu-ţi mai vezi copiii of iliţi şi să-ţi vezi fruntea despovărată de griji şi sărăcie.

Ştiu că tu, bogatule, eşti turburat fiindcă ai voi pace şi linişte, pentru ca să ai siguranţa bunurilor tale şi mulţumirea averii pentru urmaşii tăi1.

Şi tu, cărturarule, care ai tăcut ieri şi taci şi astăzi, ştiu că aştepţi ceasul când Ţara să-ţi cinstească mintea, Neamul să-ţi

Este cea mai bună armă pe care am dat-o pentru Geneva în mâna Ungurilor, fiindcă am făcut noi înşine dovada sau că nu suntem majoritari sau că nu suntem, sub raportul culturii şi pregătirii, în măsură să administrăm ceea ce am pretins că ni se cuvine.

1 Căci, să ştii bogatule că averea ta ne e scumpă – dacă este curată fiindcă e a ţării; că lucrurile casei tale, pe care alţii nu le au, ne încredinţează că din propria ta conştiinţă şi înţelegere ne vei ajuta să facem din bucuria ta, bucuria altora.

Preţuiască sufletul şi Statul să-şi întemeieze soarta pe rostul tău de cârmaci al cugetelor şi să nu te umilească izgonindu-te de la luptă sau trudindu-ţi vieaţa în umilirea sărăciei.

Greutăţile în care se sbate neamulsunt mari şi încurcate.

Neamul Românesc – popor de muncă şi nu parazitar – vrea înnoire, vrea libertate şi vrea să-şi trăiască adevăratul Naţionalism, prăvălindpe toţi cei

care – conştient sau inconştient – îi împiedică drumulviitorului.

Puterea unui Neam faţă de elânsuşi şi prezenţa unui Neam în lume şi în Istorie se dovedeşte prin unitatea cu care, în ceasurile de încercare ştie să-şi afirme cugetulşi voinţa nestrămutată.

În România trebuie să trăiască şi să fie puşi în valoare mai întâi Românii; ceilalţi, dacă rămân locuri libere, vin după ei.

Împotriva tuturor piedicilor şi intrigilor duşmane, a clevetirilor şi ameninţărilor nemernice, trebuie să ducem Ţara în matca viitorului, în val de veac, ca să-i asigurăm drepturile nepieritoare.

Revoluţiile naţionale nu sunt acte de violenţă, revolte, ci idei în marş.

Toate adevăratele revoluţii naţionale s-au întemeiat prin zidiri şi nu prin prăbuşiri. Ele au folosit toate rezervele naţiunii şi au întrebuinţat toate generaţiile, respectând instituţiile fundamentale ale vieţii şi ale scopurilor omului.

De aceea, vă chem pe toţi, din toate generaţiile şi din toate clasele, ca să înfăptuim marea chemare a istoriei noastre.

Chem pe toţi Românii fără nici o deosebire de profesiune, pentru că expresia voinţei naţionale nu se poate opri în faţa hainei sau rostului profesionalde vieaţă.

Daţi Patriei tot ce este mai bun în voi. Fiindcă azi se toarce sub ochii voştri soarta de veacuri a lumii. Şi la împlinirea ei fiecare trebuie să vă simţiţi chemarea.

Ne trebuie împăcarea generaţiilor, respectul trecutului, cinstirea a tot ce e bun şi nepătat în Neamul Românesc, pentru ca să ne meritǎm moştenirea strămoşilor şi slava urmaşilor.

Ne trebuie respectul vieţii şi al averii, temeliile Neamurilor şi ale Civilizaţiilor, nu pentru a le lăsa să trăiască desfrânat şi în afară de interesul naţional şi social, ci pentru a le supune toate din libera lor pornire – marilor comandamente naţionale.

Un neam nu poate să-şi ţină în mâini lanţul eternităţii naţionale, decât dacă ştie să cinstească, verigă cu verigă, tot ce e allui.

România pe care voim să o făurim va fi un Stat întemeiat pe primatul românesc în toate domeniile şi se va întemeia pe structura noastră agrară şi ţărănească. Naţionalulşi Socialulvor fipietrele de temelie.

La temelia Statului vor sta întotdeauna muncitorul agricol de la ţară şi muncitorul de la oraşe funcţionarulşi lucrătorul.

Acesta este drumul viitorului, la care chem tot ce e curat, întreg, nepătat, neobosit, pe întregulcuprins alŢării.

Pentru a ajunge la această înfăptuire viitoare, se cer acum: ordine, disciplină şi muncă.

Pe plan social, la temelia Statului stă familia1. Pe plan spiritual credinţa1.

1 Familia românească, cheia de boltă a rezistenţei şi a prosperităţii neamului nostru.

Iar la temelia familiei, vă cer să fiţi voi femei române de pretutindeni. Căci numai în familie puteţi cuprinde taina adâncă a vieţii; şi numai prin familie puteţi fi înconjurate de adevărata dragoste şi respectul ce vi se cuvine.

Cel mai preţios dar pe care Dumnezeu îl aduce Neamului este copilul. Darurile Cerului, trebuie cinstite cu mare îngrijire. Oricum va fi: bogat sau sărac, frumos sau urât, îngrijit sau părăsit, dotat sau nedotat, paşii lui trebui îndreptaţi pe acelaşi drum – lupta continuă către cinste.

Să fie cinstit în toate.

Din cinste se naşte: munca, bunacuviinţă, dragostea, cumpătarea, voioşia, seninătatea, bunătatea, jertfa şi chiar eroismul.

Sufletul unui copil este cea mai plăpândă alcătuire, în care impresiile capătă ecouri uriaşe, ce se transformă în înclinări pentru o viaţă întreagă.

Să-i deprindeţi să creadă în Dumnezeu şi Biserica Lui. Să se închine cu tăria cu care Biserica era iubită de strămoşii noştri. Să se deprindă să-şi apropie sufletul de Dumnezeu şi să-i feriţi de trufia deştertăciunilor. Să le spuneţi că Neamul Românesc, în înţelesul nesfârşit al generaţiilor, cuprinde toate sufletele morţilor şi mormintele strămoşilor. Că aceste morminte trebuie cinstite. Prin cultul morţilor vor avea totdeauna sprijinul sufletelor care s-au jertfit pentru neam.

Tot prin cultul morţilor şi mormintelor strămoşilor îi veţi face să iubească pământul Ţării. Să le şoptiţi zilnic că prin ecoul şi îndemnul care vine din morminte, a trăit şi trăieşte neamul acesta.

Cunoscând orice limbi străine să iubească un singur grai, acela al strămoşilor noştri. Adâncul firii româneşti nu poate fi cuprins decât prin graiul românesc. Să-l cinstească, să-l păstreze şi să-l lase moştenire nepătată.

Statul viitor va fi un Stat de disciplină, de ordine şi de acţiune creatoare.

Tineretul va fi educat în duhul de jertfă naţională şi de idealism creştin pentru care s-au trudit şi s-au jertfit, veac de veac, Voievozii, vitejii şi martirii noştri.

Ţărănimea va fi îndrumată spre o viaţă nouă, Statul organizând producţia agricolă, dând unelte şi maşini ţăranului, creând o industrie alimentară şi transformând ordinea sanitară atât de înapoiată a satelor noastre.

Muncitorimea va fi ridicată prin sporirea producţiei şi prin crearea de mari lucrări publice, căi de comunicaţie, canale şi irigaţii.

Să-i creşteţi luptători, dar să-i deprindeţi să fie blânzi. Blândeţea este o podoabă unică a sufletului românesc. Blândeţea, oriunde vor găsi germeni de viaţă. Să le îndreptaţi zilnic mâna să ajute pe cel în nevoie.

Să le răspundeţi totdeauna şi la toate întrebările. Să le cetiţi şi să cetească. Astfelâi veţi deprinde să aibă pasiunea de a se cultiva.

Şi mai ales, învăţaţi-i să muncească. Munca să o iubească şi să o respecte, pentru că totdeauna înnobilează. Faceţi-i să înţeleagă cât de greu trece vieaţafără muncă. E groaznic să te simţi trăind ceas cu ceas şi să nu foloseşti nimănui.

Iar faţă de copii, căsătoria voastră să fie o taină. Să nu lăsaţi niciodată ca vălul să fie rupt de asprimea unor cuvinte sau fapte nesocotite. Certurile dintre părinţi aruncă nesfârşită uscăciune în sufletele lor crude. Neînţelegerile voastre, păstraţi-le şiferiţi-le de ochii şi urechile lor. În altfel le pustiiţi sufletul pentru totdeauna.

Gândiţi-vă şi înţelegeţi că nu puteţi fi înlocuite şi că nimeni nu ar putea face nimic din toate acestea în locul vostru.

1 Nu există putere în lume care să poată opri biruinţa lui Dumnezeu şi a celor care au crezut şi cred în El.

Funcţionarii vor fi întrebuinţaţi în această mare acţiune a Statului şi li se va deschide drumul spre întreprinderile private, pentru a asigura tuturor salarii demne de munca şi rolulfiecăruia.

Cărturarii şi slujitorii Bisericii vor avea în acest Stat rolul care li se cuvine despicătorilor de drumuri şi ziditorilor de suflete.

Singura politică pe care trebuie să o faceţi este aceea a iubirii de Neam şi a apărării drepturilor lui sfinte prin muncă, prin cinste, prin blândeţe, prin conştiinţă şi, mai ales, prin exemplul vostru în toate şi faţă de toţi.

Am pornit de la icoane şi altare, să ne întoarcem la ele1.

TU om, fii drept, şi recunoaşte că deasupra ambiţiilor şi intrigilor şi urilor este Patria, este veşnicia Neamului; şi că acolo trebuie să ne întâlnim totdeauna, chiar dacă nu ne înţelegem de fiecare dată.

Să ne unim în muncă şi în frăţie, în gândire şi în simţire, în dreptate şi în lege, în disciplină şi în cumpătare, în ordine şi în credinţă, pentru ca prin

muncă să ne întărim, să prosperăm şi să fim gata pentru orice ceas, fiindcă numai aşa vom spori stima prietenilor şi grija duşmanilor.

Trebuie să redăm muncitorului puterea producţiei, ca să putem ajunge la ieftinătatea vieţii; trebuie să dăm ţăranului

1 Biserica lui Cristos nu înseamnă numai ziduri, icoane, coruri, lumânări, clopote, slujbe.

Ea este dragoste, jertfă, milostenie, trudă, curăţenie sufletească. Oriunde trăieşte un suflet curat, acolo este un altar aldumnezeirii.

Liniştea ogorului, ca să poată munci; trebuie să dăm orăşeanului siguranţa vieţii şi a or dinei, cărturarului puterea gândului.

Întreaga Ţară trebuie să păşească la muncă şi la ordine.

Pe deasupra tuturor frământărilor şi peste toate neînţelegerile, avem datoria faţă de strămoşi şi faţă de urmaşi să ne pregătim Statul şi Neamul pentru apărarea drepturilor lui veşnice.

Prindeţi voiniceşte de umeri pe toţi fraţii noştri de pe întreg cuprinsul românesc, scuturaţi conştiinţele de toate îndoielile şi de toate laşităţile trecutului, sfărâmaţi ambiţiile deşarte şi, sub imboldul vostru şi sub exemplul vostru, uniţi pe toţi1 într-un singur gând, într-o singură simţire, într-o singură voinţă, către un singur ţel: izbânda României.

Astfel, legea credinţei, legea dreptăţii, legea disciplinei, legea muncii, legea educaţiei severe, legea tăcerii, legea solidarităţii naţionale şi a sprijinului reciproc şi legea onoarei, vor fi legile de temelie ale Statului de mâine. Trebuie cinste, trebuie dreptate şi justiţie.

Române! Mulţumirea ta şi a familiei tale împovărate va veni prin înfrăţirea tuturor, prin munca noastră laolaltă, prin înţelegere şi ascultare şi nu pe căile urii sau ale prăbuşirii altuia. Fiindcă munca şi credinţa înalţă, pe când invidia şi ura surpă.

Fiţi creştini, fiţi oameni, fiţi Români întregi.

Luaţi aminte că aceea ce a prăbuşit pe alţii, a fost goana după bunuri şi interese prea pământeşti.

1 toţi Românii hotărâţi, toţi Românii cinstiţi, toţi Românii sârguincioşi, toţi Românii întregi

Nu uitaţi că aceea ce a dărâmat aşezări şi Tronuri, a fost mânuirea oarbă şi sângeroasă a trufiei, a răzbunării şi a violenţei.

Dăltuiţi în cugetele voastre piatra de întemeiere nouă a Neamului.

Nu vă risipiţi sbuciumul în fapte mărunte, în clocotiri învrăjbitoare şi în războiri sterpe. Acestea vă scoboară şi amuţesc poruncile morţilor voştri.

Neamul acesta trebuie ridicat, întărit, îndreptat. N-avem nici un minut de pierdut în această privinţă.

Un regim nou de viaţă curată, un regim de viaţă armonioasă şi frăţească între conducători şi conduşi1; un regim de viaţă plină

1 În acest sens, orice şef trebuie să se poarte cu subalternii săi cu omenie. Acest sentiment nu poate şi nu trebuie să lipsească nici chiar în Armată, unde disciplina comportă oarecare rigiditate.

Sentimentele sufleteşti de omenie faţă de subaltern aduc din partea acestuia dragoste de muncă, încredere în şefi, în vigoarea morală în toate acţiunile lui bune, mândria respectului ce i se dă, personalitate.

De aceea, în serviciul zilnic, în discuţiunile ocazionale, în viaţa socială şi în greşelile ce eventual se fac, şeful este dator să-şi trateze subalternii în cadrul legilor, însă urban şi civilizat – nu se admit două atitudini: una de platitudini în sus şi alta de brutalitate în jos. Iar când e vorba de a cumpăni dreptatea, să aibă în vedere că aceasta se dă după legiuiri scrise, dar se dă şi după comandamente de ordin moral şi sufletesc şi că nu se poate admite ca cineva să aibe dreptate şi să nu i se dea.

Altfel, subordonaţii nu vor voi să aibă iniţiativă, iar a avea iniţiativă înseamnă a avea curajul răspunderii şi încredere că riscurile vor fi dominate de rezultate.

În cadrul legilor, iniţiativa cea mai largă trebuie să anime pe toţi cei câţi fac parte dintr-o instituţie civilă sau militară. Ceea ce trebuie însă să se ţină de ideal, de cuget curat şi de forţe creatoare: este o muncă grea, neînchipuit de grea, care cere gândire, organizare, metodă, ordine, disciplină, neslăbită voinţă şi dârzenie.

Dacă o faceţi cinstit, dacă nu umblaţi după foloase personale sau de castă, dacă nu vă uitaţi cu ochi răzbunători în trecut, dacă întindem o mână frăţească tuturor cari sunt în stare să pună sufletul, priceperea, cinstea, munca şi patriotismul lor în slujba Patriei, dacă lăsăm ambiţiile şi păstrăm proporţiile, vom reuşi.

Nu oricine e pregătit pentru această împlinire, ci numai acei care n-au mâinile pătate de sânge, de averea Statului sau de fapte murdare.

Toţi pot însă s-o ajute, pentru că este Casa Neamului la care toţi au datoria să zidească.

Familia, Şcoala, Biserica, Justiţia, bogăţiile pământului nostru şi toată aşezarea Statului, trebuie reîntemeiate, înrădăcinate de-a-pururi în duhul şi rostul nostru de viaţă românească.

Săteanul aşteaptă ridicarea, muncitorul vrea mulţumire, ostaşulvrea onoare, orăşanulvrea siguranţă.

Nu putem întemeia nimic dăinuitor dacă nu respectăm legile omeniei şi ale vieţii.

Viaţa omului, cinstirea avutului, respectarea muncii şi casei altuia sunt valori pe care veacuri de civilizaţie le-au împietrit în în seamă în exercitarea iniţiativei este corectitudinea: corectitudine în interpretarea legilor, corectitudine în aplicarea lor.

Fiinţa popoarelor, iar când acestea s-au dărâmat în datinile unui Neam, Neamuls-a stins.

Un popor care nu respectă trecutulşi datina creştinească, un popor care îşi pierde credinţa, un popor care nu cultivă iubirea pentru morţii săi, este un popor condamnat1.

Trebuie deci să reluăm firul întrerupt şi să călcăm pe drumul pe care au călcat strămoşii noştri2.

Crucea şi Stindardul, Ogorul şi Patria, Onoarea şi Virtutea, Înfrăţirea şi Iubirea, Legea şi Omenia să fie ţelul nostru de acum înainte, fiindcă elafost, veac de veac, este şi va rămâne crezul adevăraţilor Români.

De acum înainte seriozitatea va lua locul uşurinţei, vrednicul va da la o parte pe nevrednic, onestitatea va zdrobi tâlhăria, caracterulva înfrânge pe viclean şi-l va împiedica să mai străbată, prin intrigă şi linguşire, prin minciună şi perfidie, prin

1 Căci, de la antici şi până astăzi, nu răzbat în veşnicie decât popoarele care au cultul eroilorşi al mormintelor.

Eroii şi martirii sunt pentru un neam ceea ce sunt profeţii pentru religie şi sfinţii pentru Biserică. Ei sunt verigile prin care se leagă lanţul veşniciei naţionale. Ca magii, cărora singuri le-a dăruit Domnul taina drumurilor de lumină, aceşti despicători de poteci noi îşi duc harul pentru împliniri de taine.

Cu cât un neam îşi poate împodobi mai mult istoria cu apariţiile acestea neobişnuite, cu atât el e mai glorios şi mai mare; şi cu cât un neam este mai sterp în înţelegerea şi în crearea eroilor şi a martirilor, cu atât prezenţa lui în Istorie este mai măruntă şi mai trecătoare. De aceea, popoarele trebuie să aibă o adevărată religie închinată oamenilor predestinaţi, eroilor şi martirilor.

2 Adică Neamul Românesc trebuie să se întoarcă la izvoarele lui; fapta lui să oglindească toate virtuţile strămoşeşti.

Înrudire şi prin ticăloşie, către vârfurile de comandă pe care au pus stăpânire acei care au dus Ţara şi instituţiile ei acolo unde ştim, simţim şi suferim că sunt.

Trândăvia, interesul personal, intriga, necinstea, minciuna, trădarea, linguşirea, lipsa de merit şi de caracter, ameninţarea şi ura – acestea le urâţi cu toţii – o ştiu – şi eu le urăsc celdintâiu.

Munca, adevărul, dreptatea, cinstea, caracterul, onoarea, loialitatea, meritul şi ridicarea prin competenţă şi disciplină, respectul faţă de toate aceste temeiuri de viaţă, iată ce aţi voit, iată ce trebuie să întemeiem în noul Stat.

Opera aceasta grea nu o vom duce la bun sfârşit decât dacă este o unire desăvârşită între noi, unire care să pornească din sufletele şi din minţile noastre şi care să se traducă în acţiune1. Numai procedândastfelvom putea săsalvăm acest nenorocit atât de încercat Neam.

Cu cât loviturile vor fi mai mari, cu atât dârzenia noastră va trebui să fie mai mare, munca noastră mai încordată şi voinţa noastră de a învinge mai fără de limită.

Deschideţi înainte larg porţile casei voastre şi primiţi pe toţi acei care vin purtaţi de puterile lor, de trecutul lor nepătat, de dârzenia lor românească şi de voinţa lor de înfrăţire, de muncă şi de luptă.

Nu duşmăniţi pe nimeni, nu îndepărtaţi pe nimeni, oricare le-arfi fost judecata şi credinţa politică până azi. Neamulnu are

1 Nu uitaţi că statul Naţional înseamnă topirea tuturor credinţelor şi a tuturor forţelor noastre într-un singur scop: rezidirea pentru veşnicie şi din temelie a Neamului nostru.

Destule energii şi destule suflete câte ne trebuie pentru viitoarea şi marea lui înălţare, pentru ca vreuna să rămână în afară.

Alte ţări au sfărâmat în ruine, au scăldat în sânge şi au plătit cu jertfe de fraţi actele reparatorii şi înnoirile din temelie ale alcătuirilor lor. Noi să le împlinim numai cu frământarea sufletelor noastre şi în linişteafaptelor noastre.

Un Neam poate fi redeşteptat prin viforul entuziasmului, dar nu poate fi înălţat decât prin dogoarea muncii şi patima răspunderii.

Adevărata educaţie nu este numai şcoala cărţii, ci şi şcoala Neamului.

Ea zideşte nu numai cultura, dar înalţă şi întăreşte conştiinţa naţională, prin cultul credinţei în Dumnezeu şi în puterile Patriei.

Înv ăţământuleste şi şcoala vieţii şi şcoala luminii. Adevăratul profesor dăltuieşte sufletele şi caracterele, ca sculptorulân piatră.

Să ascultăm porunca de dincolo de mormânt a strămoşilor şi martirilor noştri şi să nu uităm datoria sacră pe care o avem de a trece copiilor noştri o Ţară frumoasă, o Ţară puternică înlăuntru şi respectată în afară, în sfârşit, o Ţară la care am aspirat cu toţii şi pentru care am pătimit cu toţii.

Şcoala românească trebuie să plece de la baza structurală românească, care este ţăranul.

Prin cultură omul capătă conştiinţa adevărată a rostului său în viaţă şi în naţiune, află puterea muncii şi curajul răspunderii şi dobândeşte conştiinţa rostului naţionalân mijlocul celorlalte popoare.

Imitând o cultură străină, nu se poate întemeia o adevărată cultură naţională.

Universităţile trebuie să fie pentru noi zidurile nevăzute ale veşniciei româneşti, iar pentru cei din afară, cetăţile adevărului, ale drepturilor şi ale mândriei noastre naţionale.

Slujitorii Bisericii, mai mari şi mai mici, să fie pătrunşi, până în adâncul conştiinţei lor, de caracterul dumnezeesc al ei şi de răspunderea lor de trimişi ai lui Dumnezeu în mijlocul neamului nostru1.

1 Dacă gândul vostru nu este cu totul dăruit Creatorului, dacă inima voastră nu se frământă cu adevărat pentru păcatele oamenilor, atunci şi zidurile bisericilor sunt reci şi chipurile sfinţilor de pe icoane sunt crunte şi clopotele sună spart şi lumânările par stinse.

Faceţi în aşa fel, încât oamenii să simtă nevoia să meargă la Biserică şi să dorească ceasul de rugăciune ca o mare liniştire sufletească.

Evanghelia Mântuitorului este faptă. Ea nu a fost scrisă ca să fie, ci pentru că a fost trăită. Viaţa lui Cristos-Dumnezeu a fost supusă trudei legilor omeneşti, a acceptat pecetea pedepsei divine şi a luptat pentru răscumpărarea noastră. Aşa că din ea şi numai prin ea să tălmăciţi viaţa credincioşilor.

Ascultaţi poverile lor şi arătaţi-le că toate au fost trăite şi înfruntate de Dumnezeu pentru biruinţa lor. Cel mai mic sbucium din viaţa oricăruia făceţi-lsă intre, să se regăsească şi să se aline prin Evanghelie. Şi veţi vedea că rostul vieţii nu le va mai fi străin, că durerile le vor primi şi suferi cu credinţa că o fac întru biruinţa slavei cereşti.

Tălmăciţi în fiecare zi de sărbătoare, pe înţelesul tuturor, prin predici scurte şi înţelepte, Evanghelia.

Preotul, prin pregătirea lui, prin purtarea lui, prin deslegarea lui de cele pământeşti şi prin exemplul lui în toate, să readucă în faţa altarului şi în Biserică pe toţi aceia care s-au îndepărtat mai mult sau mai puţin de ea, din vina tuturor.

Oşteni, tezaur de putere şi mândrie, stâncă de piatră nebiruită, nu uitaţi, de la mic la mare, că sunteţi ieşiţi dintr-o brazdă stăpânită şi păstrată prin sânge şi în sânge.

Învăţaţi-i să asculte şi să folosească în faptele lor de fiecare clipă, tot ce această carte a suferinţei a înscris numai din dragoste de oameni. Numai astfel vor înţelege îndatoririle la care îi cheamă viaţa faţă de ei, faţă de familia lor, faţă de semenii lor.

Învăţăturile Evangheliei să se desprindă din fapta voastră. De aceea, vă cer în viaţa de toate zilele:

Să fiţi cei mai iubitori.

Să fiţi cei mai buni.

Să fiţi cei mai drepţi.

Să fiţi cei mai cinstiţi.

Să fiţi cei mai muncitori.

Să fiţi cei mai gospodari.

Să nu alergaţi niciodată după bani, fiindcă ei vă fac să alunecaţi pe panta patimilor omeneşti.

Politica să o goniţi din jurul altarelor, aşa cum a gonit Mântuitorul pe mânuitorii de bani.

Să o goniţi şi pentru voi şi pentru drept-credincioşii voştri. Ea a adus multă nenorocire în această Ţară. Ea v-a învrăjbit fiindcă, politica, la noi, a însemnat pândă. Să pândeşti un om, ca să-ldai la o parte; un loc ca să-l ocupi fără merit; un lucru ca să ţi-l însuşeşti cu orice preţ şi prin orice mijloc; o situaţie ca să ajungi cât mai repede şi să te îmbogăţeşti peste noapte.

Împletiţi-vă şi înfrăţiţi-vă cu această brazdă, staţi înfipţi în ea şi pregătiţi-vă să muriţi cântând pentru ea1.

1 Vă mărturisesc însă că lealitatea aceasta dusă la limita firii v-o voi putea cere cu inima uşoară abia atunci când rândurile voastre vor fi alcătuite numai, sau celpuţin aproape numai, din etnici români.

Am instruit, în ultimii ani, aproape 400.000 de minoritari. Prin acest sistem am făcut o armată inamicilor noştri.

Informaţiuni certificate au stabilit că Ungurii contează, în carnetele de mobilizare ale unităţilor de la est de Tisa, pe Ungurii instruiţi de noi, pe care speră de sigur să-i primească şi înarmaţi. Este probabilcă aceleaşi speranţe şi calcule le nutresc şi le fac atât Bulgarii cât şi Ruşii.

Am executat cu o conştiinţă care este păcat că nu am generalizat-o în toată activitatea noastră publică, angajamentele internaţionale care le-am luat, de a creea condiţiuni egale la drepturi şi îndatoriri tuturor acelora care trăiesc la noi… A stăzi, armata noastră are, şi mâine la războiu va avea, în medie, în rândurile ei, aproximativ 30% minoritari.

În războiul trecut, şi numai unităţile de moldoveni au avut patru la sută evrei.

Se ştie de toţi ce au păţit armata, administraţia şi teritoriile ocupate şi prizonierii români, de pe urma acestor oameni pe care i-am crescut, menajat, primit şi tratat de multe ori mai bine ca pe fraţii noştri de sânge. În spatele panicilor, trădărilor, predării unităţilor, alarmismului, defetismului, maltratării populaţiei şi a ofiţerilor noştri prizonieri erau totdeauna.

S-au uitat toate acestea. Uităm uşor. Este o crimă că o facem, fiindcă o vom plăti foarte scump.

Ce vom păţi mâine este uşor de prevăzut. Cine poate să-şi ia răspunderea să apere fruntariile ţării şi independenţa neamului cu o armată în a cărei compunere vor intra 30 la sută minoritari? Eu nu.

Nici o altă ţară, din acelea care au aceleaşi angajamente, nu s-a ţinut de ele cu acelaşi zel ca noi.

Aproape acelaşi procent de minoritari a răsturnat, când s-a prezentat momentul, o monarhie de care erau legaţi prin legături, tradiţie şi cultură de mai multe ori seculare.

Cum putem să ne facem noi, care n-avem nici organizarea, nici prestigiul, nici administraţia Austro-Ungariei, iluzia că nu ne vor răsturna şi pe noi?

Cum putem să pretindem Ungurilor de la noi să se bată în contra fraţilor lor?

Măsura pe care am luat-o de a-i trimite atât în timp de pace, cât şi la începutul războiului, pe alte fronturi, este şi plină de consecinţe şi puerilă.

Este plină de consecinţe dezastruoase fiindcă a încurcat mobilizarea armatei, producând haosul. A creat spectacolul continuei vânturări de soldaţi, care circulă necontenit pe socoteala Statului, de la un cap la altul al Ţării. La mobilizare aceşti oameni, mergând la corpurile unde vor fi chemaţi, vor arunca pe toate căile sămânţa anarhiei, se vor deda la acte de

sabotaj, vor răspândi panica, vor practica spionajul şi trădarea, iar cei care vor ajunge la unităţile lor, vor antrena la defetism, la predări şi la dezertări în masă;

Este puerilă fiindcă măsurile de repartizare iniţială a forţelor nu pot avea la război durată. Realităţile lui ne vor forţa să aducem, din prima săptămână, forţe de peste tot şi de oriunde, pentru a conjura pericolul.

Iată atât adevărul cât şi perspectiva. Ce-i de făcut?

Nu există putere în lume care să poată opri biruinţa lui Dumnezeu şi a celor ce au crezut şi cred în El.

Nu este Răstignire fără Înviere. Dar trebuie să ne pregătim, să suferim, să o meritǎm.

Munciţi, gândiţi, răbdaţi, tăceţi, încordaţi-vă, oţeliţi-vă şi aşteptaţi. Orice secundă pierdută în intrigă şi luptă poate să ne fie mortală.

Cred şi mărturisesc Învierea lui Cristos. Cred în învierea Neamului Românesc!

Cristos a înviat.

NeamulRomânesc va reînvia.

Prin noi, prin jertfa şi mântuirea noastră.

ROMÂNI, Sus inimile!

Să încetăm a instrui minoritarii, cel puţin pe cei din categoria periculoşilor. Să-i scoatem din lucrările de mobilizare şi să-i întrebuinţăm în unităţi organizate, după o sumară şi de formă instrucţie, la lucrările de redresare a Statului; să-ifolosim în serviciile secundare.

CorneRu Codreanu. <D<E IC

(Testamentulpolitic al lui CorneRu Zelea Codreanu, redactat cu înseşi cuvintele acestuia, prin asamblare Cogică de idei citate – pentru fluidizarea lecturii, fără ghilimele – din scrierile: „(Pentru legionari", „Circulari şi manifeste", „Cărticica şefului de cuib„, „Scrisori studenţeşti„ şi „însemnări de la Jilava")

Cinstiţi Români, Domnilor şi Doamnelor, Prea onorate familii româneşti, Poporul român este poate singurul popor care, în toată istoria sa, n-a cunoscut păcatul robirii, încălcării sau nedreptăţirii altor popoare.

Sufletul Românesc trăieşte, de veacuri, cinstit, pe aceste meleaguri dintre Nistru şi Tisa.

Sub domnia cuvântătorilor partidelor, Românul de pretutindeni a sărăcit şi a îngenuncheat în faţa străinului pripăşit de curând. Rosturile mari ale Patriei sunt părăsite. Lumea noastră politicianizată nu mai vede în faţă decât

interesul partidului, pentru a cărui biruinţă sacrifică, în fiecare zi şi ceas de ceas, însuşi viitorul nostru ca neam.

Muncitorii români părăsiţi îngroaşă rândurile comuniştilor1.

1 Comunismulânseamnă anticreştinism.

Comunismulpleacă de la materie şi rămâne în materie, dispreţuind valorile morale ale lumii.

Comunismul, împreună cu anexele sale, luptă pentru nimicirea neamurilor şi pentru prăbuşirea civilizaţiei creştine.

Triumful mişcării comuniste la noi ar însemna: desfiinţarea Bisericii, desfiinţarea familiei, desfiinţarea proprietăţii individuale şi desfiinţarea libertăţii; într-un cuvânt deposedarea noastră de tot ceea ce comerţul românesc, lipsit de protecţie, îngenunchează în lupte neegale cu străinul.

În cadrele armatei noastre pătrunde tot mai adânc şi tot mai sus germenul dizolvant şi corupător de conştiinţe.

Ţăranul român îşi vinde produsul sub preţul de cost. Misiţii s-au înmulţit şi ne inundă. Cafenelele sunt pline de cămătari şi samsari. Ei se înmulţesc în dauna celor care muncesc. Poporul este spoliat. Românul, înglodat în datorii, a ajuns rob. Ţara, împărţită în partide se dărâmă sub ochii noştri. Conducerea partidelor nu are nici un pic de direcţie naţionalistă, de oblăduire şi încurajare a elementului românesc, care ţine de multe secole pe umerii săi viaţa ţării.

Pe deasupra milioanelor de gospodării care se distrug, deasupra milioanelor de suflete sărace care plâng, se înalţă batjocoritor palatul tâlhăresc al jefuitorului de Ţară. Cine este acesta? Este trădătorul de Neam şi de Ţară, este omulde afaceri profitor, care te-a luat în arendă, iar tu ai căzut în stăpânirea lui cu Ţara pe care ai creat-o.

Formează patrimoniul moral al omenirii şi, în acelaşi timp, deposedarea de orice bunuri materiale, în favoarea profitorilor din umbră ai comunismului, evreii – iudaismul a ajuns la stăpânire în lume prin masonerie şi în Rusia prin comunism.

De vor intra trupele ruseşti la noi şi vor ieşi învingătoare, în numele Diavolului, cine poate să creadă, unde este mintea care să susţină, că ele vor pleca de la noi, înainte de a ne sataniza, adică bolşeviza? Consecinţele? Inutila le discuta!

Nu-i de ajuns să învingem comunismul. Trebuie să şi luptăm în contra partidelor oligarhice, creând organizaţii muncitoreşti naţionale care să-şi poată câştiga dreptatea în cadrul statului, nu în contra statului.

O minciună sunt toate programele noi şi sistemele sociale fastuos etalate poporului dacă în spatele lor rânjeşte acelaşi suflet de tâlhari, aceeaşi lipsă de conştiinţă întru îndeplinirea datoriei, acelaşi duh de trădare faţă de tot ce-i românesc, acelaşi desfrâu, aceeaşi faptă de risipă şi de lux.

Bacşişul, mita şi hoţia au desfiinţat sănătatea morală a naţiunii române1.

Străinii ne-au copleşit2.

1 Trăim într-o ţară care moare în fiecare zi din lipsă de ţinută morală şi de corectitudine interioară.

2 Pământul nostru a fost pământul năvălirilor. El însă n-a cunoscut niciodată vreo armată care să fi ajuns la formidabilul număr al străinilor de azi. Năvălirile treceau peste noi mai departe; năvălitorii de azi nu mai pleacă. Se stabilesc aici pe pământul nostru într-un număr neîntâlnit până astăzi şi se prind ca râia în trupul pământului şi al Naţiei.

Fireşte, nu interesează numai numărul în sine, cantitatea, ci şi calitatea celor cari îi reprezintă şi mai ales interesează poziţiile pe care le ocupă în structura funcţională a unui stat şi în viaţa, sub toate formele, a unei naţiuni.

Şi poate nu e bine zis năvală, căci aceasta presupune ideea de violenţă, de curaj moral şi fizic. Infiltraţia este termenul cel mai potrivit, pentru că cuprinde mai mult ideea de strecurare pe nesimţite, strecurarea laşe şi perfidă. Căci nu e puţin lucru să răpeşti pământul şi avuţiile unui neam, fără ca măcar să-ţi fi justificat prin luptă, prin înfruntarea riscului, printr-o mare jertfă, cucerirea făcută.

Atacul asupra clasei de mijloc româneşti a fost dat cu precizia pe care o întâlnim numai la unele insecte de pradă care, pentru a-şi paraliza adversarul îl împung cu acul în şira spinării.

Nu se putea un loc mai bine ales.

Clasa de mijloc atacată cu succes, înseamnă spargerea în două a neamului românesc.

E singura clasă care are un dublu contact: în jos cu cea ţărănească pe care stă suprapusă, exercitând asupra ei o putere de autoritate şi prin starea economică mai bună şi prin aceea de cultură; în sus cu cea conducătoare, pe care o susţine pe umerii ei.

Atacul reuşit asupra clasei de mijloc, adică nimicirea ei, atrage după sine, ca o consecinţă fatală, fără efort din partea atacatorului: a) năruirea clasei conducătoare; b) imposibilitatea refacerii ei; c) zăpăcirea şi îndobitocirea, înfrângerea şi robirea clasei ţărăneşti. Iar moartea, pieirea poporului românesc nu înseamnă moartea celui din urmă Român, după cum îşi

imaginează unii. Moartea aceasta însemnează, viaţă în sclavie, reducerea la starea de viaţă de rob.

Mai mult, clasa de mijloc fiind, prin firea lucrurilor, localizată în oraşe, pierderea oraşelor noastre româneşti are consecinţe nimicitoare pentru noi, căci oraşele sunt centrele economice ale unei naţiuni. În ele se acumulează toată bogăţia naţiei. Încât cine este stăpân pe oraşe, acela este stăpân pe mijloacele de subzistenţă, pe bogăţia naţiunii. Iar o populaţie se înmulţeşte şi se dezvoltă în limita mijloacelor de subzistenţă de care dispune. Cu cât aceste mijloace sunt mai puţine, cu atât mai puţine vor fi posibilităţile de creştere şi de dezvoltare a populaţiei respective şi invers.

Aşadar, trecerea bogăţiilor din mâinile Românilor în mâinile străinilor nu însemnează numai aservirea economică a Românilor, şi nu numai aservirea politică – pentru că cine nu are libertate economică nu are libertate politică – ci însemnează şi că în măsura în care ne dispar mijloacele de subzistenţă, în aceeaşi măsură, noi Românii ne vom stinge de pe pământul nostru.

De asemenea, oraşele sunt centrele culturale ale unei naţiuni. Aici sunt plasate şcolile, bibliotecile, teatrele, sălile de conferinţe, toate la îndemâna orăşenilor. O familie de ţăran român, din cine ştie ce fundătură de sat, departe de oraş, rar îşi poate întreţine măcar un singur copil la şcoli până la sfârşit. Şi în acest caz este complet sleit de puteri şi avere, încât presa înstrăinată ne otrăveşte1.

Periclitează existenţa celorlalţi patru sau cinci copii rămaşi acasă. Deci cine stăpâneşte oraşele, stăpâneşte posibilităţile de a se adăpa la cultură.

Dar nu numai atât. La oraşe şi în şcoli o naţie îşi împlineşte misiunea ei culturală în lume. Cum este posibil ca Românii să-şi poată împlini misiunea lor culturală prin glasuri, prin condeie, prin inimi, prin minţi străine?

De asemenea, cum elevii şi studenţii de astăzi sunt nimeni alţii decât profesorii de mâine, inginerii de mâine, magistraţii de mâine, prefecţii de mâine, deputaţii de mâine, miniştrii de mâine, cu un cuvânt conducătorii de mâine ai neamului în toate domeniile de activitate, dacă elevii de astăzi sunt 50%, 60%, 70% străini, mâine, în mod logic, vom avea 50%, 60%, 70% conducători străini ai acestui neam românesc.

Astfel, oraşele sunt centrele politice ale unei naţii. Din oraşe se conduc naţiile. Cine stăpâneşte oraşele are, direct sau indirect, conducerea politică a ţării.

1 Poporul Român n-a cunoscut decât lupta dreaptă. În contra noilor arme de luptă şi distrugere – viclenia şi perfidia – els-a găsit dezarmat.

În presa ostilă neamului focar de infecţie morală, de otrăvire şi zăpăcire a Românilor – ura împotriva Românilor e binecuvântată. E susţinută; se face apel la ea.

Când e vorba însă ca Românii să-şi apere drepturile lor încălcate, acţiunea lor este etichetată drept ură şi ura devine un semn al barbariei, un sentiment înjositor pe care nimic nu se poate clădi.

Ori de câte ori naţia românească a fost ameninţată în existenţa ei, această presă a susţinut tezele care conveneau mai bine duşmanilor noştri.

După cum urmărind evenimentele, uşor se poate vedea că aceleaşi teze au fost combătute cu înverşunare, ori de câte ori ele erau în favoarea unei mişcări de renaştere românească.

Libertatea aşa de mult contestată mişcării naţionale, era ridicată la rang de dogmă întru cât ea trebuia să servească cauzei nimicirii noastre.

La adăpostul ei, presa aceasta atacă ideea religioasă la Români, slăbindu-le astfel rezistenţa morală şi răpindu-le contactul cu Dumnezeu.

Politicianismul ne omoară1. Sunaţi alarma din toate puterile.

Presa aceasta împrăştie teorii antinaţionale slăbindu-le credinţa în Naţiune şi rupându-i de pământul Ţării, de dragostea pentru acel pământ care, în toate timpurile, a fost îndemn la luptă şi sacrificii.

Presa aceasta prezintă fals interesele noastre româneşti, desorientând şi îndreptând pe Români pe linii opuse intereselor naţionale.

Presa aceasta înalţă mediocrităţile şi oamenii capabili de corupţiune pentru ca străinul să-şi poată face interesele lui, şi coboară valorile morale care nu nu se vor preta a face servicii intereselor acestuia.

Presa aceasta otrăveşte sufletul Neamului, dând zilnic şi sistematic publicitate crimelor senzaţionale, legăturilor imorale, avorturilor, aventurilor.

Presa aceasta omoară adevărul şi slujeşte minciuna, cu perseverenţă diabolică, întrebuinţează calomnia ca armă de distrugere a luptătorilor Români.

De aceea un Român trebuie să fie atent când citeşte o foaie, stând în gardă faţă de fiecare cuvânt, care nu e la întâmplare aruncat, şi căutând a descifra planul cu care el a fost scris.

Totul se reduce la cunoaşterea inamicului şi, în momentul în care, noi Românii, îl vom cunoaşte, îl vom învinge.

1 Există o concordanţă perfectă între politica externă şi politica internă românească, pornind amundouă din acelaş fond de ură împotriva ideii

naţionale şi a creştinătăţii.

Iar ruperea legăturilor cu cerul şi cu pământulprin împrăştierea pe scară întinsă a teoriilor ateiste – introducerea certurilor şi luptelor fratricide, introducerea imoralităţii şi a desfrâului, constrângerea materială prin limitarea la maximum a mijloacelor de subzistenţă, otrăvirea fizică, beţia, toate acestea nimicesc o naţie mai rău decât dacă ai bate-o cu mii de tunuri sau cu mii de aeroplane. Şi, toate acestea sunt cauzate de otrava politicianistă.

Tot ce fac politicianii români fac pe carnea, pe sângele şi pe răspunderea noastră. Este îngrozitor cafaptele şi atitudinile lor de astăzi să atragă o mare răspundere pe umerii generaţiei noastre.

Toţi cei ce se găsesc pe linia destinului şi a istoriei naţionale au datoria să ceară şi să impună scoaterea politicii româneşti de sub influenţa şi comanda coaliţiei oamenilor cu păcate faţă de neam.

România trebuie să fie condusă de Români1.

E ceasul să punem temeliile unei epoci noi. O epocă de întoarcere la realităţile naţionale, dând naţiunii înţelesul ei real de societate naturală, a unor indivizi de aceeaşi rasă, iar nu în sensul naţionalităţii juridice a cetăţeanului, care permite transformarea automată în români, a maselor de străini năvăliţi la noi pentru a ne cuceri şi oprima.

E ceasul să se înalţe din temelii un Stat nou, etnic, naţional, întemeiat pe primatul culturii naţionale, pe primatul familiei şi pe primatul corporaţiilor muncitoare.

Despoliticianizarea Ţării este o poruncă a vremii. În locul partidelor mereu aplecate străinilor, politica de neatârnare şi încurajare a Românismului susţinător de Ţară.

1 Numai o naţie românească puternică şi stăpână va putea rezolva toate problemele româneşti. O conducere românească României, o legiferare românească, legi de protecţie a elementului românesc!

Români, Un singur glas trebuie să ascultaţi, tainic şi nepătruns ca Dumnezeu: chemarea Patriei. Acest glas să-l audă toată suflarea voastră. Lui să vă supuneţi într-un suflet.

Un Stat nou cu oameni cu păcate vechi nu se poate concepe. Statul este o simplă haină care îmbracă trupul Naţiunii. Putem face o haină nouă, luxoasă, scumpă, dar ea nu va fi de nici un folos dacă va îmbrăca un trup istovit, distrus de cangrene morale şi fizice.

Mişcarea noastră nu poate birui decât odată cu desăvârşirea unui proces interior de conştiinţă a Naţiunii Române. Când acest proces va cuprinde majoritatea Românilor şi se va desăvârşi, biruinţa va veni automat!

Ne trebuie omul de credinţă, omul viteaz, omul de jertfă, omul corect. Corect în raport cu el, corect în raport cu lumea, în raport cu Ţara sa, în raport cu Dumnezeu.

Cea dintâi a noastră revoluţie morală în viaţa publică sau privată trebuie să fie aceea de a ne învăţa să nu mai câştigăm nimic din tragerea pe sfoară a altui om.

Nici un drept nu putem avea, nici o critică sau înfierare a politicianismului incorect nu putem face, dacă noi înşine nu suntem corecţi.

Noi aşteptăm biruinţa noastră de la desăvârşirea în suf letul Naţiunii, a unui proces de perfecţiune omenească1.

Noilorforme statale din lume nu stă atât înforma statului, cât stă în contribuţia naţiunei la crearea acestor forme de stat. Nu are importanţă mecanica statului pe cât are în aceste schimbări voinţa naţiunei.

Omulnou sau Naţiunea înnoită presupune o mare înnoire sufletească, o mare revoluţie sufletească a Poporului întreg1, adică o împotrivire direcţiei spirituale de astăzi2 şi o ofensivă categorică în contra acestei direcţii3.

Aceiaşi stare de înaltă conştiinţă, aceiaşi stare de elan la care se poate ridica un neam chemat să-şi hotărască propria soartă.

La acest mare examen, la acest concurs care se dă între naţiile lumei, se apreciază nu formarea şi înfăţişarea noastră a statului, ci capacitatea de conştiinţă şi demnitatea naţiunei.

1 Poporul Român nu are nevoie de un mare om politic, aşa cum greşit se crede, ci de un mare educator şi conducător, care să biruiască puterile răului şi să zdrobească tagma celor răi. Pentru aceasta însă, el va trebui să biruiască mai întâi răuldin elşi dintr-ai lui.

Ţara aceasta piere din lipsă de oameni, nu din lipsă de programe.

Pentru că aşa cum sunt astăzi oamenii crescuţi de politicianism vor compromite cele mai strălucite programe.

Deci nu programe ne trebuie, ci oameni, oameni noi.

Să vă pregătiţi temeinic nu atât mintea, cât sufletul; pentru că filosofi avem destui, dar ce folos că ei sunt laşi, fără caracter, fără suflet, sau mai bine zis cu suf lete pierdute.

2 Caracteristica timpului nostru: ne ocupăm cu lupta dintre noi şi alţi oameni, nu cu lupta dintre poruncile Duhului Sfânt şi poftele firii noastre

pământeşti. Ne ocupăm şi ne plac victoriile asupra oamenilor, nu victoriile împotriva păcatului.

3 Ne desolidarizăm de o mentalitate atotstăpânitoare peste veac şi peste lume.

Ucidem în noi o lume pentru a înălţa o alta, înaltă până la cer: domnia absolută a materiei răsturnată, pentru a fi înlocuită cu domnia spiritului, a valorilor morale.

Nu negăm şi nu vom nega existenţa, rostul şi necesitatea materiei în lume, dar negăm şi vom nega de-a-pururi dreptul stăpânirii ei absolute.

În acest om nou, trebui să învieze toate virtuţile sufletului omenesc. Toate virtuţile rasei noastre. În acest om nou trebui distruse toate pornirile spre rău. În acest tip de erou – erou în sens războinic, pentru ca să poată prin luptă să-şi impună puterea; erou în sens social, incapabil după victorie de a exploata munca altuia; erou al muncii, uriaşul creator prin muncă al Ţării sale trebuie să fie concentrat tot ce a putut strânge mai bun în timpul miilor de ani Poporul Român.

Pe acest om se va baza Statul cel nou, România de mâine, ceasulânvierii noastre ca Neam.

Această mare înviere, de la sine, va crea o ofensivă a poporului în toate domeniile.

Această ofensivă, ajutată şi susţinută de legi, va repune pe Român în drepturile lui de care a fost deposedat an cu an, într-o mie de ani, cu nedreptate şi silnicie.

E ceasul să se desfiinţeze tot ce e parazitism pe trupul istovit al Ţării; să se răscolească, să se organizeze şi să se stimuleze toate energiile creatoare ale Neamului, să se facă dreptate Românului în propria sa Ţară.

Programul este: Să dăm tot ce avem pentru Neamul nostru, luptânddin toate puterile împotriva acelora ce-lfură, exploatează şi dezonorează, ameninţându-i existenţa.

Raţiunea pe care o ridică lumea împotriva lui Dumnezeu, noi, fără a o arunca şi dispreţui, vom pune-o acolo unde e locul ei, în slujba lui Dumnezeu şi a rosturilor vieţii.

Programul e trasat şi fixat într-un singur cuvânt: învingători1. Pe acesta îl opun tuturor programelor mincinoase, ticluite pe zeci de articole, care vi seflutură şi astăzi pe dinaintea ochilor stinşi de foame.

Sufletul este punctul cardinal asupra căruia trebuie să se lucreze în momentul de faţă. Sufletul individului şi sufletul mulţimii2.

De la noi să pornească în toate straturile societăţii o viaţă românească bazată pe onoare.

Nu cerem nimic pentru noi, ci dăm. Dăm suflet, muncă, suferinţă pentru ziua cea sfântă a biruinţei Neamului Românesc. Un suflet ales nu are nevoie de răsplată atunci când face un bine.

1 Scurt şi cuprinzător. Căci: o politică este BUNĂ sau REA nu atunci când ea se pretează la demonstraţii teoretice, ci atunci când rezultatele ei sunt BUNE sau FATALE pentru Ţară.

În locul omului slab şi învins, care se apleacă mereu la toate bătăile de vânt, om care covârşeşte, ca număr, în politică, ca şi în celelalte ocupaţii, trebuie să creem Neamului acesta un învingător.

2 Toată prob lema se pune: în înfrângerea oricărei pofte, în biruirea trupului şi a materiei; în eliberarea sufletului de sub jugul materiei; în concentrarea în rugăciune, deci în apropierea cât mai mult de morţi, de sfinţi, de Mântuitorul Iisus Hristos, de Dumnezeu. Chemaţi morţii să se roage totdeauna alături de voi. Cei ce vă rugaţi fiţi siguri că în calea voastră totul se va lumina.

Pentru a fi biruitori, trebuie să începem prin a ne birui pe noi. A ne birui, înfrângând în noi orice dorinţi, orice veleităţi deşarte, orice pofte de mărire, orice interese per sonale1'.

Să ne străduim să devenim cu toţii elită.

Elită înseamnă permanenta jertfire de sine în slujba Neamului, trăirea aspră şi severă a vieţii, că unde încetează jertfirea de sine, acolo încetează elita.

Condiţiile esenţiale ale elitei sunt: să trăim ucigând în noi poftele de îmbogăţire materială; să trăim o viaţă aspră şi severă2 tă o lege a firii, care aşează pe fiecare la locul său; răzvrătiţii în contra firii, de la Lucifer şi până azi, toţi răzvrătiţii aceştia, de multe ori foarte inteligenţi, dar totdeauna lipsiţi de înţelepciune, au căzut străfulgeraţi.

În cadrul acestei legi a firii, acestei înţelepte aşezări, oricine poate lupta, are dreptul să lupte, trebuie să lupte pentru mai bine. În afară, în contra, peste această aşezare nimeni nu poate activa nepedepsit şi neînfrânt.

Globula de sânge trebuie să rămână în cadrul şi în slujba organismului omenesc. O răzvrătire ar fi chiar când nu s-ar ridica împotriva organismului, ci mai puţin: când ar sta în propria ei slujbă, când nu s-ar satisface decât pe ea însăşi, când n-ar avea altă menire şi alt ideal, când ar deveni propriul ei Dumnezeu.

Individul în cadrul şi în slujba Neamului său. Neamul în cadrul şi în slujba lui Dumnezeu şi a legilor Dumnezeirei.

Nu se admite ca pentru pâinea ta să pustieşti şi să dai pe mâna unei naţii străine tot ce a agonisit truda unui neam de eroi şi de viteji! Dreptatea ta în cadrul dreptăţii Neamului. Nu se admite ca pentru dreptatea ta să sfarmi în bucăţi dreptatea istorică a naţiei de care aparţii. 2 Viaţa aspră şi severă, austeră, este drumul înălţării. Comodităţile, îmbuibarea, luxurile, frivolitatea, indică drumul decăderii naţiunilor.

Cu alungarea luxului şi a îmbuibării1; să înlăturăm orice încercare de exploatare a omului de către om; să ne jertfim permanent pentru Ţară.

Aceia dintre voi care îndepliniţi funcţii de conducere, aveţi grijă de educaţia subordonaţilor2! Prin exemplu de viaţă comună ducând aceeaşi viaţă cu ei, purtându-vă cu bunătate şi iubire, înlocuind din vorbă, comandă şi gesturi, manifestările de plutonier major de trupă. Înlocuiţi cuvintele „mă", „mişcă mai repede" etc.

Veţi insista asupra următoarelor chestiuni: boala dezunirii şi a certurilor; pâra camaradului, şoapte la ureche, intrigă; spionajulşi trădarea.

Insistaţi cu deosebire asupra purtării în societate.

Tă astăzi o tendinţă în societate: a se îmbogăţi cât mai repede. Nu! Veţi renunţa la ea. Tendinţa va fi: să trăiesc nu să mă îmbogăţesc. Există justificat de legile naturii „dreptul la viaţă" nu „dreptul la îmbogăţire".

Întreaga mentalitate trebuie răsturnată! Bucuria rapace de a se îmbogăţi, pofta de câştig, trebuie schimbată cu: bucuria de a face un serviciu celor din jurulnostru.

Căci, atâta vreme cât într-o parte pe lume va fi foamea de aur, în cealaltă parte va fi foamea de dreptate. Pentru că cei CU AURMULT, în fiecare zi rup pe nedrept, câte o fărâmă din pâinea neagră a celui sărac, pentru ca să-şi mărească grămada lor de aur.

Misterul tuturor înfloririlor pe lume stă în Dragoste. Dragostea de meserie şi dragostea de oameni.

2 Răspunderea unui conducător este foarte mare. Elnu trebuie să delecteze ochii armatelor sale cu biruinţe pământeşti, nepregătindu-le în acelaşi timp pentru lupta decisivă, din care sufletul fiecăruia se poate încununa cu biruinţa veşniciei, sau cu înfrângerea veşnică.

Nu daţi exemplu de purtări urâte, necuviincioase, mândrie, îngâmfare, discuţii prosteşti1.

Legea tăcerii, ocolirea oricărui conflict2.

Omul corect3. Mare cinste sufletească, cu incapacitate de a înşela sau minţi4.

Un şef, înainte de orice, trebuie să ştie să păstreze armonia. El trebuie să ştie să dea organizaţiei armonie şi unitate. El trebuie să fie înţelept, trebuie să gândească bine când ia o hotărâre, pentru ca ea să fie bună. Hotărârea trebuie luată repede şi dusă până la capăt. Trebuie să fie blând şi să-şi iubească

1 O cât mai desăvârşită şi mai plină de bunăcuviinţă atitudine cu toată lumea, începând cu profesorii noştri şi terminând cu lumea de pe stradă. Un luptător de elită nu este niciodată obraznic, îngâmfat, provocator, necuviincios, neelegant în gesturi şi vorbe.

2 Unde începe conflictul, acolo încetează viaţa, acolo este moarte şi trăieşte Diavolul.

Aşadar, nu ceartă, nu războaie, nu discuţii contradictorii, ci mărturisirea: „Aşa cred eu, dumneata poţi crede cum vrei". Ai grijă ca totdeauna să lucrezi cu tact şi armonie spre împăcarea lucrurilor.

3 Eu nu credcă înmulţirea controlorilor va putea stârpi necinstea şi hoţiile, ci numai desăvârşirea conştiinţei noastre de oameni corecţi. Această conştiinţă este cel mai mare şi mai sigur control real. Când fiecare Român va ajunge să-şi facă datoria fără ca să-l vadă nimeni, numai atunci vom fi mântuiţi!

4 Într-o omenire înălţată, omul nu numai că poate, dar trebuie să fie propriul său judecător. Omul trebuie să se judece singur, să aibă curajul şi loialitatea de a da fiecăruia ceiace este al său, adică de a fi drept. Omul judecător în propria sa cauză, drept şi sever cu sine însuşi. Temelia unei ţări trebuie să fie omul drept.

Oamenii de sub comanda lui1. Trebuie să fie voios2, nu întunecat şi nervos3. Trebuie să fie drept cu toată lumea. Nici adversarului nu-i poate face nedreptate. Va lupta cu el, îlva învinge, dar pe căile dreptăţii, ale moralei, nu prin laşitate sau minciună. Trebuie să fie curajos şi hotărât. Trebuie să comande clar. Să nu vorbească de rău pe camarazii lui. Să nu permită să i se vorbească de rău despre

1 Din dragoste creşte şi înfloreşte totul: plantă, om, Ţară, Neam.

Toată istoria socială a omenirii e plină de lupte, având la bază cele două mari principii care caută să-şi facă loc unul în paguba celuilalt: principiul autorităţii şi principiul libertăţii.

Dragostea e împăcarea dintre cele două principii: autoritate şi libertate. Se află la mijloc, între ele şi deasupra lor, cuprinzându-le pe amundouă în tot ce au mai bun şi înlăturând conflictele dintre ele. Şi nu poate aduce nici tiranie, nici împilare, nici nedreptate, nici răzvrătire sângeroasă, nici războire socială. Ea nu poate însemna niciodată conflict.

Dragostea aplicată înseamnă pace în suflete, în societate şi în lume.

Pacea nu ne va da-o justiţia, ci numai bunătatea şi dragostea, pentru că justiţia e foarte greu săse realizeze integral, şi chiar dacă s-ar găsi un aparat de realizare perfectă a acesteia, este imperfect omul, care, neputând-o sesiza şi aprecia, va fi un veşnic nemulţumit.

În afară de dragostea pe care Dumnezeu a sădit-o în sufletele oamenilor, ca o sinteză a tuturor însuşirilor omeneşti, şi ne-a trimis-o prin însuşi Mântuitorul Iisus Hristos, care a pus-o deasupra tuturor virtuţilor, nu există nimic care să ne poată da linişte şi pace.

Toate celelalte îşi au rădăcina în dragoste: şi credinţa, şi munca, şi disciplina.

2 Voioşia stimulează până la maximum energiile creatoare ale Naţiunii. Şi nu poate fi egalată în randament nici de simţul datoriei, nici de disciplină, nici de autoritate.

3 O societate lipsită de voie bună produce mai puţin şi mai prost. Un om nervos care supără pe un altul devine un răspânditor de supărări şi de dureri pe apa liniştită a sufletelor.

Alţii. Să ştie să păstreze armonia în unitatea pe care o conduce. Să păzească organizaţia de cea mai mare greşeală: neînţelegerea, dezbinarea. Un şefde-ar avea toate calităţile din lume şi dacă în unitatea pe care o conduce e ceartă, dezbinare, neînţelegere, trebuie imediat înlocuit.

Români, Nu vă lăsaţi ademeniţi de vorbe, de laude sau de bani.

Fugi de cei care voiesc să-ţi facă daruri. Nu primi nimic.

Dacă vrea cineva să te ademenească sau să te cumpere: scuipă-lân ochi.

Dă-ţi seama bine pe cine ai în faţă. Şi cântăreşte-l cum trebuie, şi când este un inamic care vrea să te înşele, şi când este un prieten prost pe care l-a înşelat mai înainte un inamic.

Păzeşte-te ca de o mare nenorocire de omul străin care te îndeamnă să faci ceva. El are un interes şi voieşte să-şi facă interesulprin tine, sau să te compromită.

Când ajuţi pe cineva ajută-l din plin şi să nu-i scoţi ochii după aceea, lăudându-te sau cerându-i ceva în schimb.

Trăiţi ca fraţii între voi: UNIRE, unire şi iar unire. Sacrifică tot, calcă-te pe tine în picioare, cu toate poftele şi egoismul din tine, pentru această unire. Ea, UNITATEA, ne va da biruinţa1.

1 Durerile şi greutăţile vieţii se suportă totdeauna mai uşor de mai mulţi împreună decât de unul singur.

Biruinţele, pestepiedicile de netrecut câteodată pentru unul singur, se câştigă pe nesimţite de către mai mulţi împreună.

Nu-ţi vorbi de rău camarazii. Nu-i pârâ. Nu şopti la ureche, nu primi să ţi se şoptească1.

În SINGURĂTATEA TA, roagă-te lui Dumnezeu, în numele morţilor noştri, pentru ca să ne ajute să suferim toate loviturile, până la capătulsuferinţelor şi până la marea Înviere şi biruinţă2.

Nici o greutate, nici o mizerie materială, nici o durere nu te desfiinţează, ci, dimpotrivă, fiecare îţi dă o nouă tărie, o putere de viaţă în plus, atunci când ai putut să prinzi marele secret al învăţăturei creştine: dragostea, şi să te plasezi cu ea în slujba camarazilor şi a Ţării tale.

1 Mai mult, în societate veţi face şcoală de educaţie cu toţi cei pe care îi veţi întâlni mai puţin pregătiţi decât voi asupra următoarelor: a fi drept cu toată lumea, respect pentru cei ce s-au jertfit.

Purtarea voastră: pretutindeni, în orice împrejurare, să fie un adevărat model.

Aşează un lucru la locul său, chiar dacă nu e sarcina ta a o face, ridică o hârtie, ajută un camarad. Nu zice ca leneşul „asta nu-i treaba mea”. Fă cât poţi, fă tot, fă mereu, observă tot din jurul tău, judecă tot, acţionează cu repeziciune. Inteligent şi viu ca un şarpe.

2 Războaiele se câştigă de aceia care au ştiut să atragă din văzduh, din ceruri, forţele misterioase ale lumii nevăzute şi să-şi asigure concursul acestor forţe. Forţele acestea misterioase sunt sufletele morţilor, sufletele strămoşilor noştri, care au fost şi ei odată legaţi de glia, de brazdele noastre, care au murit pentru apărarea acestui pământ şi care sunt şi azi legate de el prin amintirea traiului lor aici şi prin noi, copiii, nepoţii şi strănepoţii lor.

Dar mai presus de sufletele morţilor stă Dumnezeu. Odată aceste forţe atrase, ele vin în balanţa ta, te apără, îţi dau curaj, voinţă în toate elementele necesare victoriei şi te fac să învingi. Introduc panică şi groază în duşmani, le paralizează activitatea. În ultimă analiză, biruinţele nu depind de pregătirea materială, de forţele materiale ale beligeranţilor, ci de puterea lor de-a-şi asigura concursul puterilor spirituale. Astfel se explică, Române, TU

disciplinat, căci numai aşa vei învinge1 din istoria noastră, biruinţele miraculoase ale unor puteri materialiceşte cu desăvârşire inferioare.

Cum se poate asigura concursul acestor forţe?

Prin dreptatea şi moralitatea cauzei tale; prin apelul frecvent, insistent, la ele.

Cheamă-le, atrage-le cu puterea sufletului tău şi ele vor veni. Puterea de atracţie este cu atât mai mare, cu cât apelul, rugăciunea, se face în comun de către mai mulţi.

1 Disciplina este o îngrădire a noastră fie pentru a ne conforma unor norme etice de viaţă, fie pentru a ne conforma voinţei unui şef.

În cazul întâi o practicăm pentru a urca pe înălţimile vieţii, în cazul al doilea pentru a obţine succesul în luptă.

Pot fi o sută de oameni care se iubesc între ei ca fraţii. Dar în faţa unei acţiuni, e posibil ca fiecare să aibă câte o părere. O sută de păreri nu vor birui niciodată. Dragostea singură nu-i va putea face biruitori. Este nevoie de disciplină. Să-şi însuşească toţi o singură părere, aceea a celui mai experimentat dintre ei, a şefului.

Disciplina este chezăşia biruinţei pentru că ea asigură unitatea efortului. Sunt greutăţi pe care numai un neam întreg, unit, ascultând de o singură comandă, le poate birui.

Iar dacă, întru tot adevărul, disciplina este o renunţare, o jertfă, ea nu înjoseşte pe nimeni. Pentru că orice jertfă înalţă, nu coboară.

Munceşte, munceşte în fiecare zi. Munceşte cu drag1. Răsplata muncii să-ţi fie nu câştigul, ci bucuria că ai pus o cărămidă la înflorirea României.

Vorbeşte puţin, vorbeşte ce trebuie, vorbeşte când trebuie. Oratoria ta este oratoria faptei. Tu făptuieşte, lasă-i pe alţii să vorbească.

Trebuie să devii altul. Un erou.

Ajută-ţifratele căzut în nenorocire. Nu-llăsa2.

Mergi numai pe căile indicate de onoare. Luptă şi nu fi niciodată mişel. Lasă pentru alţii căile infamiei. Decât să învingi printr-o infamie, mai bine cazi luptândpe drumul onoarei3.

1 Orice muncă e onorabilă de la măturător de stradă, laplugar, muncitor etc.

Nu e onorabilă haimanaua, omul fără căpătâi, beţivul, coada satelor şi a oraşelor, pleava.

Ne trebuie în primul rând curajul de a sfărâma mentalitatea în care creştem noi, mentalitatea care face pe tânărul intelectual să-ifie ruşine, de a doua zi,

după ce a devenit student, să mai ducă un pachet în mână pe stradă.

2 Căci nu avem nici un prieten. Nici o mână sinceră de ajutor nu se zăreşte de nicăieri întinsă către noi. Cele pe care le vedeţi, care încearcă să ne ademenească şi să ne cumpere, apropiindu-se binevoitoare, sunt mâini vrăjmaşe.

3 Păziţi-vă pe voi şi copiii de azi şi de mâine ai Neamului Românesc şi ai oricărui Neam din lume, de această racilă îngrozitoare: mişelia.

Învăţaţi-i pe copiii voştri să nu întrebuinţeze mişelia nici în contra prietenului şi nici în contra celui mai mare duşman al lor. Nici în contra mişelului şi a armelor lui mişeleşti să nu întrebuinţeze mişelia, pentru că, de vor învinge, nu va fi decât un schimb de persoane. Mişelia va rămâne neschimbată. Mişelia învinsului va fi înlocuită cu mişelia învingătorului. În esenţă, aceeaşi mişelie va stăpâni peste lume. Întunericul mişeliei din lume nu poate fi alungat prin alt întunerec, ci numai prin lumina pe care o aduce sufletul viteazului, plin de caracter şi de onoare.

Crede în Dumnezeu1 şi roagă-te Lui2. Şi închină-te pentru cei morţi care veghează asupra noastră.

Clocoteşte ura în jurulvostru ca marea înjurulunei insule de piatră. Vi se vor întinde paharele de ademenire, politicianismul, prin miile de mijloace, va voi să vă facă trădători, vor curge cuvintele mieroase şi promisiunile, minciunile, calomniile. Vor încerca dezbinarea voastră, vor curge deopotrivă asupra voastră ameninţările şi ura. Veţi fi prigoniţi. Veţi simţi amarul nedreptăţilor. Eu vă strig: nu vă lăsaţi!

Cine vrea să învingă trebuie să ştie să rabde. Acum e eroismulrăbdării3.

1 Căci numai crezând în El, tot ce se face nu se face nici din interes, nici din ordin, nici din Datorie, ci numai din dragoste.

2 Oamenii au o singură posibilitate de contact cu Dumnezeu: rugăciunea.

3 Ţineţi minte până la sfârşitul zilelor voastre că Roma cea nebiruită şi armata romană, pururea biruitoare, au fost totuşi învinse, definitiv învinse: de bieţii, săracii, ucenici şi credincioşi ai Mântuitorului cari, urmând învăţătura Sa, au primit din partea Romei păgâne, uneltitoare, toate umilinţele şi toate jertfele.

Mai târziu – ce vreţi mai uriaşă înfrângere – toate drapelele armatei care a schingiuit, omorât, umilit, purtau semnul Crucii, semnul celor umiliţi şi schingiuiţi.

SFÂRŞIT